

BASÍLICA
•
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Num.

820

16
maig
2021

Culminació de la Pasqua

Lluís Ramis, rector

Estem arribant al final del temps de Pasqua. Aquest diumenge celebrem l'Ascensió del Senyor, el proper celebrarem la donació de l'Esperit Sant, la Pentecosta, i el dilluns posterior tornarem al temps litúrgic de durant l'any. Haurà estat una Pasqua atípica a causa de les restriccions imposades per la pandèmia del coronavirus (no processons amb fidels com la del ciri pasqual a la Vetlla Pasqual, no aspersió amb aigua com a signe penitencial,...) però almenys hem pogut celebrar tota la Pasqua, cosa que no va succeir l'any passat. Paga la pena que recordem el significat d'aquestes dues darreres celebracions pasquals.

L'Ascensió del Senyor, Giotto (1267-1337), fresc de la Capella Scrovegni a Pàdua.

L'Ascensió del Senyor: s'escau als quaranta dies del diumenge de Pasqua, però com que és un dijous no festiu, la seva celebració litúrgica s'endarrereix al següent diumenge.

Cada any, en la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, llegim el començament del llibre dels fets dels Apòstols,

que és un llibre que va escriure sant Lluç com a continuació del seu evangeli.

Aquest relat que ens presenta Jesús pujant al cel, el trobem també al final dels evangelis de Lluç (24,50-53) i de Marc (16,19-20). En canvi, els evangelis de Mateu i de Joan no presenten aquesta escena. Però tots ens transmeten el mateix: que Jesús va ser vist viu pels seus deixebles després de la seva mort. I ens relaten que van experimentar que Jesús, com a home, comparteix ara per sempre la vida de Déu. També van experimentar la crida a continuar la seva obra i a ser testimonis seus amb la força de l'Esperit Sant, i van sentir el gran goig de saber que la condició humana comparteix, ja ara, la

vida de Déu, de manera que tots els homes i dones estem cridats, més enllà d'aquest món, a arribar allà on Jesús ja ha arribat.

La Pentecosta, El Greco, 1597-1600 (Part del Retaulle de donya Maria de Aragón)

Pentecosta: vol dir el dia que fa el número cinquanta. És la culminació de la Pasqua.

Durant cinquanta dies, des de la nit de Pasqua, hem celebrat el goig del Senyor Jesús ressuscitat i present enmig nostre. Hem celebrat que el seu camí d'amor fidel fins a la mort és font de vida per sempre, és llum i esperança per sempre, és força i impuls per sempre. Ell, el crucificat, és per sempre el nostre capdavanter, el nostre camí, la nostra veritat, la nostra vida.

I en el darrer dia, celebrem que l'amor de Jesús cap a nosaltres i cap a tothom ha entrat plenament dins nostre, s'ha apoderat del nostre cor, s'ha fet vida nostra. Perquè l'Esperit de Déu, l'Esperit que és l'amor ple que hi ha entre el Pare i el Fill, s'ha vessat en el món, en la comunitat dels seguidors de Jesús, en nosaltres.

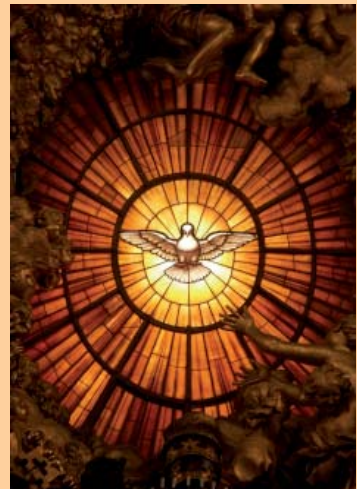
L'Esperit que els profetes van anunciar. L'Esperit que va donar vida i empenya a la primera Església perquè fes arribar a tots els po-

bles la gran notícia de Jesús. L'Esperit que avui també continua actuant —foc i alè de vida— en el món i en l'Església, omplint-nos dels seus dons d'amor, fe, esperança, unitat, saviesa,...

L'Esperit és la força de Vida, la força de Déu, que va ressuscitar Jesús d'entre els morts. L'Esperit fa que la Pasqua de Jesús sigui la nostra Pasqua.

L'Esperit fa que la vida nova de Jesús pugui ser vida nova per a nosaltres. Per a nosaltres i per a tothom.

***Amb l'Esperit ho podem tot,
sense l'Esperit no podem res.***

Al·legoria de l'Esperit Sant, Bernini, ca. 1660.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 7. Sigui santificat el teu nom.

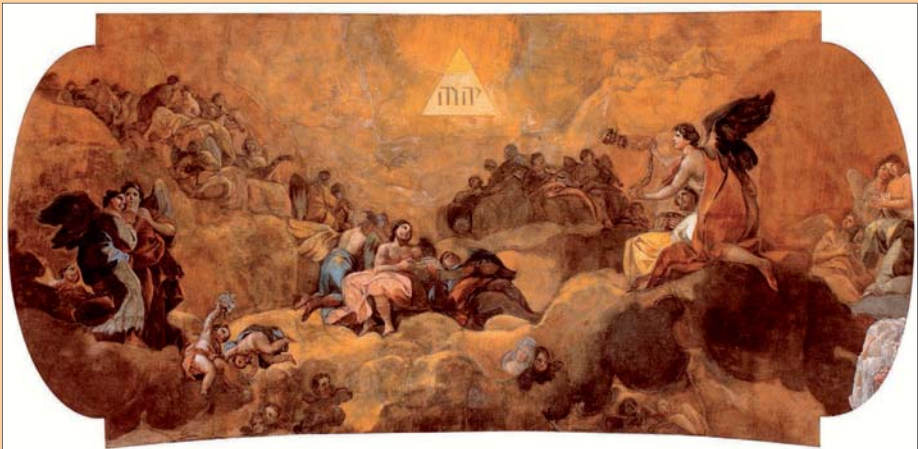

En el nostre recorregut de redescoberta de la pregària del “Pare nostre”, avui aprofundirem la primera de les seves set invocacions, és a dir «sigui santificat el teu nom».

Les peticions del “Pare nostre” són set, que es poden dividir fàcilment en dos subgrups. Les tres primeres tenen al centre el “Tu” de Déu Pare; les altres quatre tenen al centre el “nosaltres” i les nostres necessitats humanes. En la primera part Jesús ens fa entrar en els seus desitjos, tots adreçats al Pare: «sigui santificat el teu nom, vingui el teu regne, faci’s la teva voluntat»; en la segona és Ell qui entra en nosaltres i es fa intèrpret de les nostres necessitats: el pa de cada dia, el perdó dels pecats, l’ajut en la temptació i l’alliberament del mal.

Aquí trobem la matriu de tota pregària cristiana –diria de tota pregària humana–, que sempre està formada, d’una banda, de contemplació de Déu, del seu misteri, de la seva bellesa i bondat, i, de l’altra, de sincera i valenta sol·licitud del que ens serveix per viure, i viure bé. Així, en la seva simplicitat i en la seva essencialitat, el “Pare nostre” ensenya al qui prega a no multiplicar paraules buides, perquè –com diu Jesús mateix– «el vostre Pare sap el que necessiteu abans que li ho demaneu» (Mt 6,8).

Quan parlem amb Déu, no ho fem per revelar-li a Ell el que tenim en el cor: Ell ho coneix molt millor que nosaltres! Si Déu és un misteri per a nosaltres, nosaltres en canvi no som un enigma als seus ulls (cf. Sal 139,1-4). Déu és com aquelles mares que en tenen prou amb una mirada per entendre-ho tot dels fills: si estan contents o tristos, si són sincers o oculten alguna cosa...

*L’adoració del nom de Déu pels àngels, Francisco de Goya, 1772
(Pintura al fresc a la Basílica del Pilar, Saragossa)*

El primer pas de la pregària cristiana és per tant el lliurament de nosaltres mateixos a Déu, a la seva providència. És com dir: “Senyor, Tu ho saps tot, no cal que t’expliqui el meu dolor, et demano només que tu estiguis aquí al meu costat: Tu ets la meua esperança”. És interessant observar que Jesús, en el discurs de la muntanya, immediatament després d’haver transmès el text del “Pare nostre”, ens exhorta a no preocupar-nos i no angoixar-nos per les coses.

Sembla una contradicció: primer ens ensenya a demanar el pa de cada dia i després ens diu: «No us preocupeu dient: què menjarem? Què beurem? Què farem servir?» (Mt 6,31). Però la contradicció és només aparent: les preguntes del cristià expressen la confiança en el Pare; i és precisament aquesta confiança la que ens fa demanar el que necessitem sense preocupacions ni agitació.

És per això que preguem dient: “Sigui santificat el teu nom!”. En aquesta petició –la primera! “Sigui santificat el teu nom!”– se sent tota l’admiració de Jesús per la bellesa i la grandesa del Pare, i el desig que tots el reconeguem i l’estimem pel que realment és. I al mateix temps i ha la súplica que el seu nom sigui santificat en nosaltres, en la nostra família, en la nostra comunitat, en tot el món. És Déu qui santifica, qui ens transforma amb el seu amor, però al mateix temps també som nosaltres qui, amb el nostre testimoni, manifestem la santedat de Déu en el món, fent present el seu nom. Déu és sant, però si nosaltres, si la nostra vida no és santa, hi ha una gran incoherència! La santedat de Déu s’ha de reflectir en les nostres accions, en la nostra vida. “Jo sóc cristià, Déu és sant, però faig tantes coses dolentes”, no, això no serveix. Això també fa mal; això escandalitza i no ajuda.

La santedat de Déu és una força en expansió, i nosaltres preguem perquè es trenquin ràpidament les barreres del nostre món. Quan Jesús comença a predicar, el primer a pagar-ne les conseqüències és precisament el mal que afligeix el món. Els esperits malignes diuen: «Què vols de nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a arruïnar-nos? Jo sé qui ets: el sant de Déu!» (Mc 1,24). Mai no s’avia vist una santedat semblant: no es preocupava de si mateixa, sinó que es projectava a l’exterior. Una santedat –la de Jesús– que es difon en cercles concèntrics, com quan es llença una pedra en un llac. El mal té els dies comptats –el mal no és etern–, el mal ja no ens pot fer mal: ha arribat l’home fort que pren possessió de la seva casa (cf. Mc 3,23-27). I aquest home fort és Jesús, que ens dona també a nosaltres la força per prendre possessió de la nostra casa interior.

La pregària allunya tota la por. El Pare ens estima, el Fill alça els braços unint-los als nostres, l’Esperit treballa en secret per la redempció del món.

I nosaltres? Nosaltres no ensopeguem en la incertesa. Però tenim una gran certesa: Déu m’estima; Jesús ha donat la vida per mi! L’Esperit és dintre meu. Aquesta és la gran cosa segura. I el mal? Té por. I això és bonic.

*Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents.
Publicat a Catalunya Religió.*

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Basílica

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7
08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l’indret d’acollida de la parroquia.
Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:
despatx.santamariadelpi@gmail.com